

Oppia ikä kaikki

En olisi uskonut lähteväni opinahjoon aikuisiällä. Monet elämäntapahtumat saivat minut eräänä kevätalvisena päivänä laittamaan hakupaperit ammattikorkeakouluun. En uskonut pääseväni. Oli iloisen jännittävää mennä pääsykokeisiin ja tulla valituksi liiketalouden opiskelijaksi.

Tuona valintakesänä kaikki meidän nelihenkisestä perheestämme olivat opiskelijoita: kuka ammattikoulussa, kuka lukiossa, ketkä työn ohella. Tietokoneiden näppäimistöt lauloivat eritahtista kakofoniaansa illat ja viikonloput. Kirjat nuhraantuivat sivujen kulumistaan. Penaalit kalkattivat ja vihkot täytyivät. Kurssitehtäviä suollettiin kuin liukuhihnalta.

Vuodet kuluivat, muut valmistuivat. Minä jatkoin sitkeästi 4,5-vuotista tutkintoani. Välillä olin uupua tiukkojen aikataulujen ja työläiden opintotehtävien alle. Oma statukseni pyörähti ympäri MS-taudin hoitaessa minut työkyvyttömyyseläkkeelle.

En kiellä, etteivätkö usein koko perheen hermot olleet kireällä käydessäni ylikerroksilla osaamattomuuden, riittämättömyyden ja huonouden tunteiden kanssa. Soimasin itseäni huonoksi ihmiseksi, äidiksi, puolisoiksi ja opiskelijaksi. Turhaan! Kurssit tulivat suoritetuksi ajallaan ja vielä hyvin arvosanoin. Koti on tullut hoidettua ja perhekin vaikuttaa hyvinvoivalta. Mikä tärkeintä, opinnot ovat antaneet minulle tunteen, että selviän sittenkin.

Olen aina ollut hyvää pataa tietokoneiden kanssa, mutta verkko-opiskeluni myötä koneista ja ohjelmista on tullut saumattomia jatkeita. Osaan mutkattomasti valita ja käyttää verkko-opiskelun tietotyövälineitä. Ennen oudoilta kuulostaneet Moodle, Webex, Twitter, Second Life, Wiki, Theseus, Nelli ja monet muut sujahtavat puheeseen kuin olisivat keittiön kaltaisia arkiasioita.

Olen matkalla tradenomiksi! Ken tietää, jospa valmistuttuani voisin jotain alan

työtä tehdä. Taidot ovat ainakin karttuneet huomasti. Tietotekniikka helpottaa sairauden aiheuttamien rajoitteiden kanssa.

Aloittelee juuri opinnäytetyötäni. Se vaikuttaa vielä hallitsemattomalta villieläimeltä, mutta olen päättänyt sukia sen karvat esittelykelpoiseen järjestykseen syksyyn mennessä. Nyt viime hetkillä vaihdan tutusta ja turvallisesta aiheesta uuteen ja haastavampaan aiheeseen. Aion kokeilla tietoisesti omia rahkeitani. Tiedän, että pystyn, osaan ja selviydyn. Hyvä lukijani – ota sinäkin unelmistasi kiinni ja toteuta niitä, sillä tiedän – Sinäkin pystyt, osaat ja selviydyt!

Teksti: Sari Virolainen Kuvitus: Malin Erixon

Kirjoittaja on 45-vuotias mainosalalla työuran tehnyt eloisa, iloinen ja valoisa kahden aikuisen lapsen äiti, joka asustaa maaseudulla Etelä-Suomessa. Sohva-perunointi lölykän koiran ja isännän kanssa on lempiharrastus opiskelun ohessa.